

Stævninger med behørig Hensyntagen til de Sager, som ifølge Loven skulle fremmes ekstraordinært.

Det ærede Medlem fremhævede, at enkelte af Spørgsmaalene ikke ere omtalte i det Exposé, som Justitiarius har tilstillet mig. Dette er rigtigt nok. Men nogle af dem ere omtalte mundtlig mellem os, f. Eks. dette om, at Retten med de to Protokoller skal sættes i det samme Lokale. Det er en Ting, vi have forhandlet om. Nogle gøre Indvendinger derimod, idet de mene, at der vil blive for meget Spektakel. Men Forsøget vil i hvert Fald blive gjort, blandt andet af de Grunde, det ærede Medlem har fremhævet. Ligeledes tror jeg, at det vil blive meget praktisk, om det kan ordnes saaledes, som det ærede Medlem foreslog, at Dokumenter, som blive fremlagte fra den ene Side, kunne udleveres samtidig til Modparten. Men dette forudsætter næsten ogsaa, at man faar Lov til at inkaminere Retssagerne paa alle Ugens 5 Dage. Jeg tror, det vilde blive for besværligt, hvis man samlede dem paa een Dag. Fordeler man dem paa 5 Dage, bliver det et Arbejde, der maa kunne gøres.

Saa er der den lille Uenighed mellem det ærede Medlem og mig med Hensyn til Klokkeslettet. Det ærede Medlem vil have Retten sat Kl. 10, jeg holder nu paa Kl. 9. (*Alfred Christensen: Morgenmand!*) Ja, det ærede Medlem siger, at jeg er Morgenmand, og han er ikke Morgenmand. Det kan godt være, at det er der, Forskellen ligger. Men det er altsaa en mere personlig Forskel. Jeg foretrækker at begynde Dagværket Kl. 9 og navnlig at kunne have Retsmøderne besørgede saaledes, at man kan være paa sit Kontor Kl. 10. Dette forekommer mig at være praktisk. Og her i København er der en lille Behagelighed til. Hvis Fuldmægtigen Onsdag og Fredag skal ud i Birkerne, hvor Retten sættes Kl. 10 — i alt Fald gælder det for de to Birkers Vedkommende —, kan han først være i Overretten for derefter at gaa til Birkerne. Men det er naturligvis en Ting, som Rettens Justitiarius kan fastsætte. For min Skyld maa han vælge Kl. 9 eller Kl. 10, men stod det til mig, vilde jeg bede om Kl. 9, saaledes som jeg var vant til i gamle Dage ved Højesteret ligesom ogsaa ved den perma-

nente Voldgiftsret. Men dette er Smaating, som jeg ikke skal opholde mig ved længere.

Idet jeg endnu en Gang takker for den velvillige Behandling, som dette Lovforslag har faaet her i Tinget, tror jeg at kunne afslutte disse Bemærkninger.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1—6 samt dets Overgang til tredie Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Forandringer i Reglerne om Sø- og Handelsretten i København.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2163).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer samt Spørgsmaalet om dets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under eet.

Alfred Christensen: Ved dette Lovforslag vil jeg kun gøre en enkelt Bemærkning, og det er den, at min Henstilling til § 2, sidste Stykke, ikke er tagen til Følge i Form af et Ændringsforslag fra den højtærede Justitsminister. I sidste Stykke staar der, at „af disse Medlemmer” — det er de menige Medlemmer — „tiltræder der eet, naar Retsformanden eller en af Parterne i ovennævnte Sager forlanger det”. Jeg paaviste ved 1ste Behandling, hvor vigtigt det var, at den indstævnedes Part, maaske en uvidende forkuet Skibsdreng, faar Kundskab om, at han har en saadan Ret til at faa en menig Mand medoptaget i Retten, og jeg nærede ikke Tvivl om, sagde jeg, at den nuværende Retsformand vil henlede hans Opmærksomhed derpaa, men det vilde være mig kært, om der blev givet Retten det Paalæg at henlede Partens Opmærksomhed paa, at han har en saadan Ret, thi den selvmødende Part kender ikke dansk Lov, det kan være galt nok for os andre at